

SHE CAPTAIN LEVERERADE MAGI I KROATIEN

Det var slutet av januari och början på ett nytt år, jag bläddrade på Facebook och plötsligt fanns evenemanget där – Eskader i Medelhavet! Seglaren Monica Johansson ger sin version av en eskader som gav mersmak. Text: Monica Johansson Foto: Marthina Storm m fl

SEGLING, TJEJSEGLING, LÄMNA Sverige med antagligen höstrusk och lite småkallt i mitten av oktober, för värme, bad och segling i ett klarblått Kroatien? Jag tvekade inte länge utan anmälde mig.

Det blev fullbokat på mindre än en vecka, så till slut dubblades eskadern och sex båtar

fylldes med 47 tjejer, kvinnor i alla åldrar från 20 till 70 år.

Nätverket She Captain, drivet av kvinnor, för kvinnor, startade i april för ett år sen. Jag har följt alla eskadrar, kurser och inlägg och sett gruppen växa nästan lavinartat till över 2 800 medlemmar på Facebook. Ett av de

stora målen var att få fler kvinnor att känna sig trygga i att ta ansvar för båten, vara skeppare ombord antingen ensam eller med eventuell respektive eller vänner. Men även att känna sig trygg att åka ut med någon som kanske inte kan så mycket om segling och båtliv. Eller bara ge sig ut med båten själv, att få fler

Eskadern gav oss vänner för livet.....

Varje She Captains eskader har en kappsegling just för att det är kul och utvecklande att tävla

Startar morgonen med skepparmöte och planering av rutt.

Ner i lä!!

kvinnor, tjejer att komma ut på sjön.

Jag hade läst om flera Stockholmseskadrar i skärgården och ångrat lite att jag inte tagit tåget upp från Västkusten och följt med. Med blandade förväntningar tog jag flyget till Split ihop med resten av Göteborgsgänget.

Vi landade en halv dag innan de som flög från Arlanda. Redan då kom känslan; vilka härliga människor jag hade rest ned med. Att bada fötterna på stenstranden nedanför lunchrestaurangen några timmar efter att man lämnat ett oktoberlikt Göteborg gjorde inte upplevelsen sämre.

PÅ KAJEN I Trogir låg våra fem 45-fotare och en katamaran redo för bunkring, där väntade Dream Charters personal på att gå igenom båten. Allt flöt smidigt och snabbt, så att alla kunde samlas i tid för att åka in till mysiga staden Trogir för välkomstmiddag.

Det var pirr och förväntan i luften första morgonen i Trogir, skepparmöte med skipp-

ers och co-skippers kl. 09:00. Inte många av de 47 deltagarna kände varandra sedan tidigare och Anna och Marthina, initiativtagarna till She Captain, hade satt samman varje båts besättning utifrån seglingskunskaper och något önskemål.

Ett kort möte på informationsträffen hemma i Sverige och lite extra information till de två som åtagit sig att vara skeppare ombord på varje båt var bra startkapital. En Messengergrupp på Facebook för skepparna löste kommunikationen enklare än VHF-kanalen. Tips om mysiga laguner, bra badvikar med eller utan moorings, delfinmöten som i de flesta fall visar sig vara vikval och restaurangbokningar avhandlades.

Vi gjorde upp om rutt och bestämde oss för att välja Maslinica på ön Solta som hamn andra kvällen. Strax innan klockan fem på eftermiddagen låg alla sex She Captain-båtarna vid kaj och en stund senare var vi alla inbjudna till att vara med på morgondagens

regatta med efterföljande middag och fest. Det enda de ville var att vi stod för hamnavgifterna för våra båtar. Kvällens sent insatta skepparmöte gav ett enhälligt ja till att stanna ytterligare en kväll i den gästvänliga hamnen.

I Kroatien, som många andra länder, är det inte kvinnorna som seglar båtarna. De städar och ställer iordning hytterna i båtarna som hyrs ut i de stora hamnarna. Männens skeppar och fixar segelbiten. Det är dem du möter när du hyr en båt i Kroatien.

MARTINIS MARCHI SAILING Challenge 2018 var den förlösande starten på en fantastisk vecka. Inte för att många av oss som var med hade så mycket kappseglingserfarenhet, men det skapade en kollektiv anda. Segel hissades och kontrollerades för att få fram bästa toppbåten för att kunna utmana de andra deltagarna. Det var inte så lätt med cruisingsegel, men andan var god, vattentankar tömdes och nya besättningar sattes samman. ➔

Martinis Marchi Sailing Challenge 2018, marinan Martinis Marchi fick välförtjänt priset som Best small marinas in Croatia 2018 veckan efter. Foto: Marthinis Marchi.

Kroater blandat med She Captains, rena tjejbåtar. Men det togs på största allvar, vi har kanske en tävlingsådra i oss allihop?

När båtarna höll på att lämna kaj kommer en av arrangörerna springande, fanns det någon av She Captains som kunde skeppa en av de kroatiska båtarna? Det var endast folk med lite seglingserfarenhet ombord. På bara någon minut hade She Captain-Lena hoppat över till kroaternas båt.

KRAVET ATT FÅ delta i regattan var mixad besättning, minst två av varje kön, för att få fram dessa kroatiska tjejer och kvinnor som ofta gör allt i skymundan. Kravet på oss var att vi toppade en båt och tog med två män ombord.

Vi blev tilldelade två av musikerna, med gitarr, sång och medhavd rödvinsflaska. Det bestämdes att segelspråket ombord skulle vara engelska, men flera hade inte koll på segeltermerna och i hastigheten gick snacket ombord på svenska.

Gitarren hamnade snart under däck, musikerna fick order om att byta sida i slagen och gipparna och sitta långt fram i lä, lättvind rådde. Det slog mig inte först att jag ropat "Ner i lä" ett antal gånger på svenska, förrän de själva frågade, "Ner i lä?" i varje slag.

När vi fick pris på regattafesten efteråt för bästa tjejbåt och musikerna ropade "Ner i lä" var det någon som frågade om det betydde skål på svenska, ingen förnekade det. Kommer ni till Kroatien och någon ropar "Ner i lä" så vill de bara skåla.

Det var när vi lämnat Maslinica som vi alla började inse magin vi förde med oss. Regattabilderna från Martinis Marchis Instagram var

bara på oss, tacktalen och hejaropen, GIRLS, YOU ROCK!!

VI SÅG VIKVALAR och ankom ön Vis. Alla båtar låg förtöjda vid bojar i något som mer liknar en naturhamn och i skymningen tog vi dingarna in till restaurangen i viken.

Några mötte solen nästa morgon. De gled iväg vid sju.

I Komiza låg alla sex båtar bredvid varandra, liten fin vik och hamn med små, små butiker. Det krävdes besök i fyra matbutiker för att få ihop bunkringen, men gästvänligheten är enorm. En av kassörskorna följde till och med in i grannbutiken och plockade fram det vi inte hittat hos henne.

Några lämnade kaj nästa morgon och vi andra hade en efterlängtd yogatimme på piren framför båtarna innan vi lämnade för att ta ännu en dag med lunchstopp för bad, SUP och nya besök av vikvalar innan vi återigen besökte ön Vis, nu med stadskaj.

Alla besättningar kom till vårt All-crew-meeting strax efter klockan sex lite bort på kajen. Stämningen var hög, vi hade kommit varandra nära och blivit riktigt bra besättningar med god båthantering ombord. Restaurangbesök avlöstes av musik när vi närmade oss hamnen. Det dansades på kajen framför minst två av våra båtar och fler besättningar samlades och började dansa.

"GIRLS, YOU ROCK!!"

Några tjejer från en kroatisk båt berättade att de sett oss lägga till och ville veta mer om oss. De hade seglat i mellan tre och 19 år, men alltid bara lagat mat ombord och aldrig varit delaktiga i själva seglingen. Vi berättade om She Captain och gruppen She Captain international. Den har få medlemmar nu, men växer och ska nå ut i världen och få fler kvinnor att våga segla. Det viktiga är att våga berätta sina historier och inspirera andra, oavsett erfarenhet, tänka mindre och våga göra misstag, våga utmana sig själv.

Kontaktuppgifter byttes, de dansade iväg med drömmar om eskadrar på olika platser i världen.

SISTA KVÄLLEN VAR vi tillbaka i Trogir. Vi samlades på katamaranen innan en gemensam middag. Några bokade in tid för att tatuera in ett ankare eller något vackert minne av den fantastiska veckan vi haft. Det rådde en varm och lyckofylld stämning ombord på båtarna.

På väg till flyget, när vi landat, efterföljande dagar och veckor kom Facebook att fyllas av meddelanden. Det tar lite tid att landa och förstå, så många fantastiska möten, de enorma steg många gjort, både i att vara skeppare på större båtar och besättning än några år vana vid och de som nybörjare våga ta del i crewjobbet ombord. Jag citerar Elin: "Jag önskade i 30 år, sen slog jag till och åkte helt ensam på oktobereskadern. Jag kom hem med hjärtat fullt av nya underbara vänner och helt otroliga minnen."

Det var nog gemensamt för de flesta av oss; vänskaper för livet, skratt, kärlek och med frågan: När kan man anmäla sig till nästa resa? ☺